



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **České Radiokomunikace a.s.**, IČ 24738875, se sídlem Skokanská 2117/1, Praha 6, zast. Mgr. Karin Konstantinovou, advokátkou, se sídlem Benediktská 690/7, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. KUJCK 81698/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2023, č. j. 51 A 12/2022-86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát města České Budějovice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, č. j. SU/1538/2020-6, rozhodl o umístění stavby *Výstavba bytových domů a technické a inženýrské infrastruktury, Husova kolonie, U Rozumova dvora, České Budějovice, II. Etapa, ul. Korandova, ul. Mikuláše z Husi, ul. Libničská* na pozemcích p. č. 325, 345, 352, 353, 354/1, 354/2, 354/6, 354/7, 354/10, X a 360 v k. ú. Č. B. X. Žalobkyně stejně jako ostatní účastníci řízení odvoláním proti tomuto rozhodnutí nebrojila, a proto nabylo právní moci dne 25. 7. 2020. Později v souvislosti s tímto rozhodnutím žalobkyně podala podnět k provedení přezkumného řízení, avšak žalovaný neshledal důvod k jeho zahájení.

[2] Následně podala žalobkyně žádost o obnovu řízení ukončeného uvedeným rozhodnutím o umístění stavby, kterou stavební úřad rozhodnutím ze dne 12. 4. 2022, č. j. SU/4328/2021-19, zamítl. Učinil tak, neboť nebyly naplněny tvrzené podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani podmínka vyplývající z § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022, č. j. KUJCK 81698/2022, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 51 A 12/2022-86, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud ve svém rozsudku nejprve shrnul dosavadní stav věci a podání účastníků řízení. Z nich ve stručnosti vyplývá, že žalobkyně vlastní a provozuje nedaleko místa umístění stavby vysílač, ke kterému je zřízeno ochranné pásmo, s nímž je umístěná stavba v kolizi. Žalobkyně ze stanoviska stavebního úřadu k podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 1. 3. 2021 zjistila, že stavební úřad při rozhodování o umístění stavby vycházel z premisy, že předmětný vysílač bude vymístěn (odstraněn), ačkoli fakticky se nic takového nepředpokládá. O této premise neměla žalobkyně v době řízení o umístění stavby ponětí, přičemž nevyplývala ani ze samotného rozhodnutí o umístění stavby. Považovala ji tedy za novou dříve neznámou skutečnost, již nemohla v původním řízení o umístění stavby rozporovat (ani v odvolání) a která je důvodná pro obnovení daného správního řízení.

[5] Krajský soud shledal, že zjištění žalobkyně, podle něhož stavební úřad při rozhodování o umístění stavby vycházel z nesprávného předpokladu o vymístění vysílače, není novou, resp. dříve neznámou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jedná se pouze o dodatečné osvětlení úvah a o obhajobu předchozího postupu stavebního úřadu v řízení o umístění stavby. Žalobkyni muselo být již v průběhu tohoto řízení zřejmé, že stavební úřad existenci vysílače a ochranného pásma, o kterých nepochybně věděl, nepovažuje v souvislosti s umísťovanou stavbou za problematické (a to z jakéhokoli důvodu), případně že je opomíjí a mohla rozpor mezi stavebním záměrem a ochranným pásmem vysílače namítat. Spatřované pochybení bylo tedy zřejmé nejpozději již v době vydání rozhodnutí o umístění stavby, tedy žalobkyně mohla příslušnou nápravu požadovat v odvolání. Není podstatná existence podkladu předpokládajícího vymístění vysílače, nýbrž existence rozhodnutí o stanovení jeho ochranného pásma (rozhodnutí Krajského Národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 13. 4. 1951, zn. J. XI/1-127, 6-2-1951), která byla v době řízení o umístění stavby všem známa. Jestliže toto rozhodnutí stavební úřad nedostatečně zohlednil, nejedná se o skutkovou vadu, nýbrž o právní vadu, k jejíž nápravě obnova řízení neslouží. K naplnění podmínky pro využití institutu obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu tudíž nedošlo. S ohledem na tento závěr se krajský soud dále nezabýval žalobní argumentací týkající se dalších podmínek pro využití tohoto institutu, neboť ty musejí být splněny kumulativně.

[6] Dále krajský soud nepřisvědčil žalobní argumentaci poukazující na možnou podjatost stavebního úřadu při rozhodování o žádosti o obnovu řízení. Tu žalobkyně dovozovala ze zjištění, že stavební úřad měl zamítací rozhodnutí předpřipravené již před obdržáním všech vyjádření. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný se otázkou podjatosti, kterou žalobkyně nevztahovala k žádné konkrétní úřední osobě, zabýval, avšak podjatost jakékoli úřední osoby neshledal. Dále krajský soud ověřil, že stavební úřad při rozhodování

pokračování

vycházel z kompletního obsahu správního spisu, a proto příslušnou argumentaci shledal nedůvodnou.

[7] Krajský soud nedal žalobkyni zapravdu ani ohledně vady způsobené nesprávným doručením rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Potvrdil sice, že předmětné rozhodnutí bylo nejprve nesprávně doručeno do datové schránky společnosti TEMPUS, advokátní kancelář, s.r.o., v níž působí zástupkyně žalobkyně. Poté ale bylo řádně doručeno do datové schránky přímo zástupkyni žalobkyně, čímž došlo k napravení předchozího pochybení. Lhůta k podání odvolání počala běžet až s řádným doručením, přičemž do práv žalobkyně na řádnou přípravu odvolání nebylo nikterak zasaženo, tj. nebyla jí žádným způsobem ztížena možnost obrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že po vydání rozhodnutí o umístění stavby vyšla najevo dříve neznámá ale existující skutečnost. Stěžovatelka konkrétně nevěděla, že stavební úřad při rozhodování vycházel z mylného předpokladu budoucího odstranění vysílače. Naopak důvodně očekávala, že existence vysílače i souvisejícího ochranného pásma je stavebnímu úřadu z úřední činnosti zřejmá, a tedy bude jím i při rozhodování náležitě zohledněna. O mylném předpokladu stavebního úřadu se stěžovatelka dozvěděla až dne 5. 5. 2021 při nahlížení do správního spisu, resp. do stanoviska stavebního úřadu k podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 1. 3. 2021. Stěžovatelka trvá na tom, že předmětnou skutečnost nemohla v řízení o umístění stavby vědět, a tudíž proti ní dříve brojit, jak nesprávně shledal krajský soud. Zároveň tato skutečnost může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení o umístění stavby.

[9] Krajský soud tedy podle stěžovatelky posoudil předmětnou právní otázku nesprávně, přičemž měl navíc zohlednit fakt, že stavební úřad ve svém stanovisku ze dne 1. 3. 2021 připustil své pochybení a navrhl, aby bylo rozhodnutí o umístění stavby v přezkumném řízení zrušeno. Také měl krajský soud zohlednit, že počínání stavebního úřadu a žalovaného ve věci bylo v rozporu s principem dobré správy.

[10] Dále stěžovatelka krajskému soudu vytkla vyhodnocení postupu stavebního úřadu při doručování rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Stěžovatelka v daném postupu spatřuje podstatnou vadu řízení, neboť kvůli němu byla vystavena nejistotě ohledně počítání lhůty pro podání odvolání.

[11] Stěžovatelka rovněž vznesla námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V souvislosti s ní vytkla krajskému soudu, že se nijak nezabýval řádně vznesenou námitkou podjatosti. Při jejím posuzování byl přitom povinen vycházet nejen z obsahu žaloby, ale z celého spisu. Stejně tak se vůbec nezabýval žalobní argumentací týkající se veřejného zájmu na změně rozhodnutí o umístění stavby a případné nastalé újmy.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného.

[13] Žalovaný ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje, přičemž odkázal na svá dřívější podání. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť platí, že teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud také připomíná, že přezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Stejně tak nesouhlas účastníka s právním názorem soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí,

pokračování

v němž je tento názor obsažen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Afs 184/2019-38).

[17] Nejvyšší správní soud porovnal žalobní argumenty s jejich vypořádáním v napadeném rozsudku, přičemž shledal, že se krajský soud se všemi námitkami vypořádal přezkoumatelným způsobem. K tomu připomíná pravidlo, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65).

[18] Žalobní námitku týkající se možné podjatosti krajský soud vypořádal z hlediska přezkoumatelnosti přiměřeně tomu, jak ji stěžovatelka přednesla v žalobě a při ústním jednání. Není pravdou, jak naznačuje stěžovatelka, že krajský soud měl v reakci na vznesení dotčené námitky činit více. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Zmíněné ustanovení vyjadřuje jednu ze základních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Tomuto přezkumu krajský soud dostál. Pro jiný rozsah přezkumu by za stěžovatelku musel domýšlet další argumenty k danému žalobnímu bodu. To však není jeho rolí, neboť by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci stěžovatelčina advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[19] Co se týká námitky o nevypořádání argumentace týkající veřejného zájmu na změně rozhodnutí o umístění stavby a způsobené újmy dotčeným osobám, tak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nebylo potřeba se tímto více zabývat. Zmíněné aspekty má správní orgán (i soud) zkoumat až v případě, kdy jsou naplněny základní podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83). V uvedeném případě krajský soud shledal, že k tomuto nedošlo. Proto se dalšími podmínkami nezabýval s vysvětlením, že by to bylo nadbytečné, neboť všechny musí být splněny kumulativně. To je z hlediska přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu naprosto dostačující.

[20] Ohledně argumentace týkající se nesprávného doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení odkazuje Nejvyšší správní soud na odstavce 41. až 43. napadeného rozsudku, kde krajský soud vypořádal tuto argumentaci v obdobné podobě vznesenou v žalobě, jelikož úlohou kasačního soudu není opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49). Tvrzení, že se stěžovatelka kvůli postupu stavebního úřadu ocitla v nejistotě ohledně času zbývajících k podání odvolání, a tím byla zkrácena na svém právu na řádnou přípravu odvolání, Nejvyšší správní soud odmítá. Stěžovatelka byla již v průběhu správního řízení zastoupena právním profesionálem, jemuž je nepochybně znám okamžik počátku běhu lhůty pro podání odvolání stejně jako skutečnost, že podané odvolání lze doplnit. V řešeném případě bylo odvolání podáno včas, přičemž v odvolacím řízení byl stěžovatelce poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění její veškeré obrany. Na žádném svém právu tedy nebyla zkrácena.

[21] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[22] V rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 1 As 44/2014-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že „účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí na základě posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Důvodem pro povolení obnovy tak nemůže být polemika s právními názory vyjádřenými v původních rozhodnutích, neboť tu lze uplatnit v rámci odvolání či ve správní žalobě a následně v kasační stížnosti. Pro povolení obnovy řízení jsou naopak rozhodné nové skutkové a právní okolnosti existující již v době původního řízení, které však vyšly najevo po právní moci rozhodnutí. Je však třeba vzít v úvahu, že ne každá dříve neznámá skutečnost či důkaz, a nikoliv každý důkaz, který se posléze ukázal být nepravdivým, automaticky znamená povolení obnovy řízení. Musí se totiž jednat o důkazy či skutečnosti, jež mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení. Pojem "dříve neznámá skutečnost" nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu, tedy jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji tak v původním řízení uplatnit.“

[23] Co se týká stěžejní sporné otázky, tj. zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení, tak i v tomto případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Skutečnost, že stavební úřad při rozhodování o umístění stavby vycházel z nesprávného předpokladu ohledně (ne)vymístění vysílače, není dříve neznámou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[24] Stavební úřad ve stanovisku k podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 1. 3. 2021 mj. uvedl následující. „Stavební úřad měl za to, jak ostatně vyplývá ze stanovených podmínek ÚPnM (územní plán města České Budějovice) a formulace zadání ÚS (územní studie U Rozumova dvora), že byly vymezeny nové zastavitelné plochy v ochranném pásmu vysílače s tím, že zároveň dochází k vymístění středovlnného vysílače. Byla schválena možnost využití ÚS již od 21. 7. 2010. V tomto duchu bylo vydáno i podkladové přípustné závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 21. 3. 2019 zn. OÚP/2019/O-728/Ho. Stavební úřad v územním řízení vycházel z premisy, že vysílač bude vymístěn. (...) Stavební úřad obdržel od žadatele stanovisko Českých radiokomunikací a.s. (správce a vlastníka technické infrastruktury), pro záměr k územnímu řízení obsahující podrobné podmínky dotčených ochranných pásem (dle § 86 SZ žadatel předloží stanoviska správců sítí k podmínkám dotčených ochranných pásem), které nebylo záporné, avšak mělo propadlou platnost. Stavební úřad pochybil, když nevyžádal aktualizované stanovisko v průběhu řízení a ke dni vydání rozhodnutí. Stavební úřad spoléhal na kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování a schválenou ÚS předpokládající vymístění vysílače. Stavební úřad měl za to, že kolize navrhované výstavby s vysílačem byla vyřešena již na úrovni územního plánování, tj. v územní studii, ale jak bylo nyní zjištěno po podrobném posouzení, nebylo tomu tak. Uvedené není ničím jiným než přiznáním, že stavební úřad při rozhodování o umístění stavby pochybil, když si neobstaral všechny potřebné podklady (resp. že nesprávně nezohlednil rozhodnutí

pokračování

Krajského Národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 13. 4. 1951, zn. J. XI/1-127, 6-2-1951, o zřízení ochranného pásma k předmětnému vysílači). V tomto však nelze spatřovat dříve neznámou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[25] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, kde se zabýval § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, uvedl, že toto „*ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.*“ V nyní řešeném případě žádná taková skutečnost stavebnímu úřadu neznámá nebyla.

[26] Krajský soud v napadeném rozsudku netvrdí, že stěžovatelka mohla vědět v době řízení o umístění stavby o předmětném předpokladu. Naopak správně shledal, že v této době stěžovatelka věděla, ze kterých podkladů stavební úřad vychází i že v samotném rozhodnutí o umístění stavby není nikterak řešeno ochranné pásmo vysílače. To mohla stěžovatelka ihned namítat, a to bez ohledu na zjištění konkrétní příčiny (předpokladu), na základě které stavební úřad ochranné pásmo vysílače v rozhodnutí o umístění stavby neřešil, resp. na základě které se domníval, že vysílač bude vymístěn. Jak krajský soud také správně uvedl, existovalo zde známé rozhodnutí o stanovení ochranného pásma vysílače, a to je pro posouzení nyní řešené věci podstatné.

[27] Krajský soud rovněž nepochybil, když nepovažoval za důležité, že stavební úřad ve svém stanovisku k podnětu k provedení přezkumného řízení navrhl zrušení rozhodnutí o umístění stavby. Nejvyšší správní soud se v judikatuře ke vztahu přezkumného řízení a obnovy řízení již opakovaně vyjádřil. Vysvětlil, že zatímco přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu slouží k nápravě právních vad, obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je určena k nápravě vad skutkových (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, či ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 59/2014-36). Uvedené procesní instituty tedy mají každý svůj odlišný účel. Z toho vyplývá, že pro nyní řešenou věc (obnovu řízení) je zcela nerelevantní fakt, že stavební úřad navrhl zrušení rozhodnutí o umístění stavby v přezkumném řízení. Stejně tak je nepodstatné, jakým způsobem se krajský soud vyjádřil k vypořádání zmíněného podnětu ze strany žalovaného. Pokud je rozhodnutí správního orgánu zatíženo vadou, musí být podle své povahy napravena k tomu určeným opravným (dozorčím) prostředkem. Skutečnost, že správní orgán nepřipustí její nápravu nesprávným opravným prostředkem, není nikterak v rozporu s principem dobré správy.

[28] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně, jeho závěry jsou přezkoumatelné a vycházel přitom z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, která nebyla ve správním ani soudním řízení zatížena vadami majícími vliv na zákonnost v nich vydaných rozhodnutí. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu